

Εόρτιο μήνυμα της Ιεράς Συνόδου προς τους μαθητές και τις μαθήτριες εν όψει της εορτής των Τριών Ιεραρχών

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Ελλάδος](#)

Η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος, επ’ ευκαιρία του εορτασμού της μνήμης των Τριών Ιεραρχών (Αγίου Βασιλείου του Μεγάλου, Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου και Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου), Προστατών των Ελληνικών Γραμμάτων και της Παιδείας, απευθύνει και φέτος Εόρτιο Μήνυμα προς τους μαθητές και τις μαθήτριες των Σχολείων της πατρίδας, το οποίο, με φροντίδα των κατά τόπους Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτών, θα κοινοποιηθεί προς αυτούς με κάθε πρόσφορο μέσο και τρόπο.

“Σε μι-α ε-πο-χή σαν την δι-κή μας ό-που οι αν-θρώ-πι-νες δι-α-προ-σω-πι-κές σχέ-σεις, η α-λη-θι-νή α-γά-πη και φι-λί-α, η αλ-λη-λο-κα-τα-νό-η-ση και η κα-λω-σύ-νη δι-έρ-χον-ται σε με-γά-λο βαθ-μό κρί-ση, ε-μείς ο-φεί-λου-με στον ε-αυ-τό μας, τον συ-νάν-θρω-πο και τον Θε-ό να α-γω-νι-στού-με γι-α να μην

ε-πι-κρα-τή-σει το κα-κό, η α-δι-α-φο-ρί-α, η α-πα-ξί-ω-ση της α-γά-πης και της φι-λί-ας. Πρό-τυ-πό μας ας εί-ναι οι Τρεις Ι-ε-ράρ-χες, οι ο-ποί-οι ε-πει-δή πή-ραν στα σο-βα-ρά το Ευ-αγ-γέ-λι-ο και την πί-στη στον Χρι-στό, έ-ζη-σαν την φι-λί-α και την α-γά-πη προς τον Θε-ό και τον συ-νάν-θρω-πο ό-σο λί-γοι άν-θρω-ποι. Και αυ-τό τους έ-κα-νε α-λη-θι-νά ευ-τυ-χι-σμέ-νους· έ-ζη-σαν, με πλη-ρό-τη-τα την Α-λή-θει-α, την Σο-φί-α και τον Λό-γο του Θε-ού. Σας ευ-χό-μα-στε α-πό καρ-δι-άς έτ-σι ευ-τυ-χι-σμέ-νη να εί-ναι και η δι-κή σας ζωή”, αναφέρει μεταξύ άλλων το μήνυμα.

Παρακάτω ολόκληρο το μήνυμα:

“Αγαπητά μας παιδιά,

Ο με-γά-λος προ-σω-κρα-τι-κός φι-λό-σο-φος Δη-μό-κρι-τος ε-πε-σή-μα-νε σε μί-α φρά-ση του μί-α με-γά-λη α-λή-θει-α: «Βί-ος α-νε-όρ-τα-στος μα-κρή ο-δός α-παν-δό-κευ-τος»[1]. Δη-λα-δή, ζω-ή χω-ρίς ε-ορ-τές εί-ναι δρό-μος μα-κρύς χω-ρίς παν-δο-χεί-ο. Πό-σο κο-πι-α-στι-κό θα ή-ταν γι-α ε-κεί-νους τους χρό-νους να τα-ξι-δεύ-ει κά-ποι-ος χω-ρίς να μπο-ρεί να ξε-κου-ρα-σθεί κά-που-.. Η Εκ-κλη-σί-α μας πο-λύ νω-ρίς κα-τα-νό-η-σε την α-ξί-α των ε-ορ-τών, γι’ αυ-τό και το εκ-κλη-σι-α-στι-κό έ-τος εί-ναι κα-τά-σπαρ-το α-πό αυ-τές. Σή-με-ρα ε-ορ-τά-ζον-ται, ό-λως ι-δι-αι-τέ-ρως, οι ά-γι-οι Τρεις Ι-ε-ράρ-χες, Βα-σί-λει-ος ο Μέ-γας, Γρη-γό-ρι-ος ο Θε-ο-λό-γος και Ι-ω-άν-νης ο Χρυ-σό-στο-μος. Η ε-ορ-τή τους εί-ναι α-φορ-μή χα-ράς, εκ-κλη-σι-α-σμού, ξε-κού-ρα-σης, αλ-λά και γνω-ρι-μί-ας μα-ζί τους.

Εί-ναι γε-γο-νός ό-τι ο άν-θρω-πος δεν μπο-ρεί να ζή-σει μό-νος του α-πο-κομ-μέ-νος α-πό τους άλ-λους. Α-πό την δη-μι-ουρ-γί-α του ρέ-πει προς την ε-νό-τη-τα΄ και ό-ταν δι-α-σπά-ται η ε-νό-τη-τα με έ-ρι-δες, δι-α-πλη-κτι-σμούς, ε-γω-ϊ-σμούς, τό-τε ο άν-θρω-πος τραυ-μα-τί-ζε-ται, πλη-γώ-νε-ται, γί-νε-ται δυ-στυ-χι-σμέ-νος. Γι΄ αυ-τό στην ζω-ή μας οι α-λη-θι-νοί φί-λοι εί-ναι στή-ριγ-μα, δεύ-τε-ρη οι-κο-γέ-νει-ά μας, πρό-σω-πα με τα ο-ποί-α μπο-ρού-με να μοι-ρα-στού-με τους προ-βλη-μα-τι-σμούς μας, τις χα-ρές, τις λύ-πες, τις α-νη-συ-χί-ες μας. Στην Εκ-κλη-σί-α α-πο-κτού-με την αί-σθη-ση ό-τι ο πι-ο α-γα-πη-τός και α-λη-θι-νός μας φί-λος εί-ναι ο Χρι-στός. Οι Ά-γι-οί Του, ό-πως οι Τρεις Ι-ε-ράρ-χες, εί-ναι και αυ-τοί φί-λοι μας που δεν παύ-ουν να εν-δι-α-φέ-ρον-ται γι-α ε-μάς και τα προ-βλή-μα-τά μας, αρ-κεί να τους εμ-πι-στευ-ό-μα-στε και να τους α-γα-πού-με. Γι-α-τί α-λη-θι-νή φι-λί-α χω-ρίς εμ-πι-στο-σύ-νη, α-γά-πη και αλ-λη-λο-κα-τα-νό-η-ση δεν μπο-ρεί να υ-πάρ-ξει. Οι Ά-γι-οι συ-νο-μι-λούν μα-ζί μας, μας συν-τρο-φεύ-ουν, μας δι-δά-σκουν με την ζω-ή τους, με τα συγ-γράμ-μα-τά τους, με τις προ-σευ-χές και την α-γά-πη τους.

Οι ά-γι-οι Τρεις Ι-ε-ράρ-χες, οι ο-ποί-οι ή-ταν Ε-πί-σκο-ποι της Εκ-κλη-σί-ας, έ-ζη-σαν τον 4ο μ.Χ. αι. Υ-πήρ-ξαν πο-λύ μορ-φω-μέ-νοι και έ-κα-ναν εκ-πλη-κτι-κές γι-α την ε-πο-χή τους σπου-δές. Γι΄ αυ-τόν τον λό-γο θε-ω-ρούν-ται προ-στά-τες της Παι-δεί-ας, των Γραμ-μά-των, των μα-θη-τών. Ό-μως, οι Τρεις Ι-ε-ράρ-χες δεν υ-πήρ-ξαν μό-νο άν-θρω-ποι των Γραμ-μά-των και των Ε-πι-στη-μών, ό-πως της φι-λο-σο-φί-ας, της φι-λο-λο-γί-ας, της θε-ο-λο-γί-ας, της ι-α-τρι-κής, της α-στρο-νο-μί-ας, αλ-λά και άν-θρω-ποι α-λη-θι-νής α-γά-πης και φι-λί-ας. Α-γά-πη-σαν πρώ-τα α-πό ό-λους και α-πό ό-λα τον Χρι-στό, και πα-ράλ-λη-λα κά-θε άν-θρω-πο. Γι-α πα-ρά-δειγ-μα, ο Μέ-γας Βα-σί-λει-ος με τις ι-α-τρι-κές του γνώ-σεις πε-ρι-έ-θαλ-πε α-σθε-νείς που έ-πα-σχαν α-πό λέ-πρα, α-νί-α-τη γι-α την ε-πο-χή του α-σθέ-νει-α, και δεν δί-στα-ζε να τους υ-πη-ρε-τεί ο ί-δι-ος και να α-σπά-ζε-ται μά-λι-στα τα πλη-γω-μέ-να μέ-λη τους, σαν να ή-ταν μέ-λη του Χρι-στού. Ο ά-γι-ος Γρη-γό-ρι-ος ο Θε-ο-λό-γος μοί-ρα-σε την με-γά-λη πα-τρι-κή του πε-ρι-ου-σί-α στους φτω-χούς και πάν-το-τε συμ-πα-ρα-στε-κό-ταν σε κά-θε άν-θρω-πο που έ-πα-σχε. Ο ά-γι-ος Ι-ω-άν-νης ο Χρυ-σό-στο-μος δεν δί-στα-σε να συγ-κρου-στεί με την παν-το-δύ-να-μη πο-λι-τι-κή ε-ξου-σί-α, γι-α να υ-πε-ρα-σπί-σει αν-θρώ-πους που α-δι-κούν-ταν κα-τά-φω-ρα.

Αυ-τό, α-γα-πη-τά μας παι-δι-ά, εί-ναι δείγ-μα α-λη-θι-νής φι-λί-ας και α-γά-πης΄ να μη ζει κά-ποι-ος μό-νο γι-α τον ε-αυ-τό του, αλ-λά να ζει και γι-α τους άλ-λους, γι-α να ε-πι-τευ-χθεί, ό-σο εί-ναι δυ-να-τόν, η ε-νό-τη-τα στην ο-ποί-α α-να-φερ-θή-κα-με προ-η-γου-μέ-νως. Οι Τρεις Ι-ε-ράρ-χες α-ξι-ο-ποί-η-σαν την με-γά-λη τους μόρ-φω-ση, δι-α-κο-νών-τας τον Θε-ό, την Εκ-κλη-σί-α, τον συ-νάν-θρω-πο,

α-να-κου-φί-ζον-τας τον πό-νο, την α-δι-κί-α, την φτώ-χει-α, την κοι-νω-νι-κή ε-ξα-θλί-ω-ση. Ας πα-ρα-κο-λου-θή-σου-με γι-α λί-γο την σκέ-ψη του α-γί-ου Ι-ω-άν-νη Χρυ-σο-στό-μου γι-α το τι ση-μαί-νει φι-λί-α: «Ο α-λη-θι-νός φί-λος εί-ναι στις δυ-σκο-λί-ες της ζω-ής μας ό-τι και το φάρ-μα-κο στις αρ-ρώ-στι-ες μας· η α-λη-θι-νή φι-λί-α εί-ναι φρού-ρι-ο, α-σφά-λει-α, πε-ρι-ου-σί-α, α-πό-λαυ-ση και ευ-τυ-χί-α». Μά-λι-στα, ε-πι-σή-μαι-νε την με-γά-λη α-λή-θει-α ό-τι «Τί-πο-τε δεν μα-στί-ζει τό-σο το αν-θρώ-πι-νο γέ-νος, ό-σο η πε-ρι-φρό-νη-ση της φι-λί-ας και της α-γά-πης και η έλ-λει-ψη προ-θυ-μί-ας γι-α την πραγ-μα-το-ποί-η-σή τους».

Και ο ά-γι-ος Γρη-γό-ρι-ος ο Θε-ο-λό-γος γρά-φει τα ε-ξής, ό-σον α-φο-ρά στην υ-πο-δειγ-μα-τι-κή φι-λί-α του με τον ά-γι-ο Βα-σί-λει-ο: «Α-γω-νι-ζό-μα-σαν και οι δύ-ο ό-χι ποιος να έ-χει πρω-τεί-ο, αλ-λά ποιος να το πα-ρα-χω-ρή-σει στον άλ-λον. Θε-ω-ρού-σα-με δι-κή μας ο έ-νας την ε-πι-τυ-χί-α του άλ-λου. Φαι-νό-ταν οι δυο μας να έ-χου-με μί-α ψυ-χή που κα-τοι-κού-σε σε δύ-ο σώ-μα-τα».

Α-γα-πη-τά μας παι-δι-ά, σε μι-α ε-πο-χή σαν την δι-κή μας ό-που οι αν-θρώ-πι-νες δι-α-προ-σω-πι-κές σχέ-σεις, η α-λη-θι-νή α-γά-πη και φι-λί-α, η αλ-λη-λο-κα-τα-νό-η-ση και η κα-λω-σύ-νη δι-έρ-χον-ται σε με-γά-λο βαθ-μό κρί-ση, ε-μείς ο-φεί-λου-με στον ε-αυ-τό μας, τον συ-νάν-θρω-πο και τον Θε-ό να α-γω-νι-στού-με γι-α να μην ε-πι-κρα-τή-σει το κα-κό, η α-δι-α-φο-ρί-α, η α-πα-ξί-ω-ση της α-γά-πης και της φι-λί-ας. Πρό-τυ-πό μας ας εί-ναι οι Τρεις Ι-ε-ράρ-χες, οι ο-ποί-οι ε-πει-δή πή-ραν στα σο-βα-ρά το Ευ-αγ-γέ-λι-ο και την πί-στη στον Χρι-στό, έ-ζη-σαν την φι-λί-α και την α-γά-πη προς τον Θε-ό και τον συ-νάν-θρω-πο ό-σο λί-γοι άν-θρω-ποι. Και αυ-τό τους έ-κα-νε α-λη-θι-νά ευ-τυ-χι-σμέ-νους· έ-ζη-σαν, με πλη-ρό-τη-τα την Α-λή-θει-α, την Σο-φί-α και τον Λό-γο του Θε-ού. Σας ευ-χό-μα-στε α-πό καρ-δι-άς έτ-σι ευ-τυ-χι-σμέ-νη να εί-ναι και η δι-κή σας ζωή."

Εκ της Ιε-ράς Συνόδου

της Εκκλησίας της Ελλάδος

[\[1\]](#) Ιωάννου Στοβαίου, Ανθολόγιον, βιβλίων 3, κεφ. 16, παρ. 23.